

Bondsrepubliek, revisited na vele jaren

Olav Petri

Oktober 2017

“ich weiss nicht was soll es bedeuten, dass ich so traurig bin”. Deze woorden van het Loreley-lied kwamen in me op toen ik West Berlijn ging uitzoeken en samenvoegen en opbergen uit diverse stockboeken.

Ooit ging ik me als kind specialiseren in Duitsland. De hele wereld, geweldig leuk met een Schaubek wereldalbum uit 1923, nee, dat kon echt niet meer in 1956. Vol ijver bezig geweest, twee nieuwe Schaubek albums en zo aangeschaft, reeds omgevouwen plakkertjes gekocht, wel duurder, kostte veel zakgeld, maar dan had je ook wat. Op school heb ik trouwens heel veel gehad aan de feitenkennis die de zegels opleverden.

In 1958 stopte het verzamelen weer, wel met verdriet. Bij Duitsland leverden voor de leuke hobby maar liefst vier gebieden alle vier hun eigen postzegels, Saarland, Berlijn, DDR en de Bondsrepubliek. Dat was simpelweg niet te betalen. Bovendien kreeg bij de DDR mijn album steeds meer lege plekken, door de zogenaamde Sperrwerte, zegels met beperkte oplage en dus hogere verkoopprijs, die niet zomaar geleverd werden door de postzegelwinkel. Einde hobby, jarenlang stond alles in de kast.

Nu ben ik bezig met de albums van mijn vrouw en ga ik terug in de tijd. Best mooi spul gaven ze uit in de jaren 50, niet veel zegels elk jaar, alles goed verzorgd, ook de DDR deed zijn best als ze even wat geld hadden voor goed drukwerk. De Helpers van de Mensheid zegels waren gegraveerd en mooi verzorgd, de oranje zegel Flora und Philatelie, het roodborstje en de waterlelie, prima, de wielervedstrijd bij de DDR, de Karl Marx serie, Interflug vliegtuigen, het ziet er goed uit.

Vreemd genoeg komt de klad in het plezier wanneer ik zegels wegwerkend aankom zo bij eind jaren 50 begin jaren 60. Fletse matige uitgaven van de DDR, vaak in weinig geslaagde kleurencombinaties, meest futloze zegels bij de BRD. Als ik mijn ogen dicht doe en me probeer uit het hoofd voor te stellen wat er uitgegeven werd, dan springen hooguit wat landschapszegels er positief uit bij de BRD en een groen en rood duo, gewijd aan de jonge pioniertjes bij de DDR. Saarland stopte gelukkig. Berlijn en de BRD waren gewoon oer- en oersaai. Steeds weer koppen, emblemen, bijeenkomsten, jubilea. Later pas komt er weer leven in de zegels.

Heb ik gelijk, of zit het anders? Is het jeugdsentiment dat me nu met enig genoegen laat rommelen met de oudere zegels? Zijn die iets latere Duitsers zo saai geweest? Nederland was ook een tijdlang minder creatief, denk eens aan de paarse Benelux zegels van 1964 en het bruine Bijbelgenootschap. Ik herinner me dat ik me schaamde om ze te plakken op enveloppen. Later ging het een stuk beter en hebben we spectaculaire ontwerpen gehad. Zou het de tijdgeest geweest zijn?

